

CONACUL GREAVESDRAKE

O tânără regină stă în picioare, desculță, pe un postament de lemn, cu brațele întinse în lături. Nu are nimic cu care să se apere de frig, doar cămașa subțire de noapte și părul ei negru și lung. Are nevoie de toată puterea trupului său fragil ca să-și țină bărbia sus și umerii drepti.

Două femei înalte se plimbă în jurul postamentului din lemn. Bat nervos cu vârfurile degetelor în brațele încrucișate la piept, iar pașii lor răsună pe podeaua rece de lemn tare.

— E numai piele și os, spune Genevieve și îi lovește ușor coastele, de parcă i-ar fi teamă să nu le spargă. Și încă e mărunță. Reginele mărunte nu inspiră prea multă încredere. Cei din consiliu nu vor mai înceta cu comentariile.

O studiază pe regină cu dezgust, oprindu-se cu privirea asupra fiecărei imperfecțiuni: obrajii supti, tenul palid. Urmele lăsate de sumacul otrăvitor care se mai văd pe mâna ei dreaptă. Dar nu cicatrice. Întotdeauna au avut grijă să nu rămână cicatrice.

— Lasă mâinile jos, spune Genevieve și se răsuțește pe călcâie.

Regina Katharine se uită mai întâi la Natalia, cea mai înaltă și mai vârstnică dintre surorile Arron. Natalia încuviințează din cap și sângele începe să curgă din nou în degetele lui Katharine.

— Va trebui să poarte mănuși în seara asta, spune Genevieve.

În tonul ei se simte limpede nemulțumirea. Dar Natalia este cea care stabilește programul de pregătire al reginei, iar dacă Natalia vrea să-i frece mâinile cu sumac otrăvitor cu o săptămână înainte de aniversare, atunci așa va face.

Genevieve apucă o șuviță din părul lui Katharine. Apoi o trage tare.

Katharine clipește. A fost împunsă și îmbrâncită de mâinile lui Genevieve din clipa în care s-a suit pe postament. Uneori smucită așa de tare, de parcă Genevieve ar fi vrut să cadă, ca să îi poată reproșa că are vânătaii.

Genevieve o trage iar de păr.

— Măcar nu-i cade părul. Dar cum e posibil ca un păr negru să fie atât de tern? Și a rămas așa de mărunță.

— E cea mai mică dintre triplete, născută ultima, spune Natalia, cu vocea ei joasă și calmă. Anumite lucruri, surioară, nu pot fi schimbate.

Când Natalia face un pas în față, Katharine se stăpânește cu greu să nu o urmărească cu privirea. Natalia este singura persoană pe care Katharine o consideră cât de cât ca o mamă. În fusta ei de mătase s-a ascuns ea când avea șase ani, când au luat-o de la Black Cottage și au adus-o la conacul Greavesdrake, plângând în hohote după despărțirea de surorile ei. În ziua aceea, nu vedeai nimic regal la Katharine. Dar Natalia a lăsat-o. I-a permis să plângă și să-i murdărească rochia. A mângâiat-o pe păr. E cea mai veche amintire pe care o are Katharine. Prima și ultima oară când Natalia i-a permis să se poarte ca un copil.

În lumina piezișă, indirectă, din salon, cocul blond al Nataliei pare aproape argintiu. Dar ea nu e în vârstă. Natalia nu va îmbătrâni niciodată. Are prea mult de muncă și prea multe responsabilități ca să-și permită asta. Este capul familiei de

toxici Arron și cel mai puternic membru al Consiliului Negru. Ea este cea care o educă pe viitoarea lor regină.

Genevieve o prinde pe Katharine de mâna arsă de otravă. Își trece degetele peste zgârieturi și, când o găsește pe cea mai adâncă, trage de coajă, ca să sângereze.

— Genevieve, o avertizează Natalia. Ajunge.

— Presupun că o să fie în regulă cu mânuși, spune Genevieve, deși pare și acum nemulțumită. Niște mânuși deasupra cotului vor da o formă brațelor.

Lasă mâna lui Katharine, iar mâna cade și se lovește de șold. Katharine e pe postament de peste o oră și mai e mult până să se termine ziua. Până la căderea serii, apoi până la petrecerea ei și *Gave Noir*. Festinul toxicilor. Numai gândul la asta o face să i se strângă stomacul și să se înfioare ușor.

Natalia se încruntă.

— Te-ai odihnit? o întreabă.

— Da, Natalia, spune Katharine.

— Ai mâncat doar terci subțire și apă?

— Da.

Nu a mâncat nimic altceva de zile bune, și totuși s-ar putea să nu fie de ajuns. E posibil ca otrava pe care va trebui s-o înghită, imensa cantitate de otravă, să anuleze eforturile depuse de Natalia. Desigur, dacă puterea de toxic a lui Katharine e mare, n-o să aibă nimic.

Când stai pe postament, pereții salonului întunecat par să te apese. Se împing în tine, îngreunați de atâția Arroni în casă. Au venit de pe tot cuprinsul insulei pentru asta. Aniversarea de șaisprezece ani a reginelor. De obicei, Greavesdrake pare doar o cavernă tăcută și mare, pustie; nu e nimeni aici în afară de Natalia și de servitori, de surorile ei, Genevieve și Antonin, și de verii ei, Lucian și Allegra, care mai vin uneori din casa lor din

oraș. Azi e aglomerată și plină de finețuri. Plină până la refuz de otrăvuri și de toxici. Dacă o casă ar putea să zâmbească, acum Greavesdrake ar rânji.

— Trebuie să fie pregătită, spune Genevieve. Ceea ce se va întâmpla în seara asta se va auzi în toate colțurile insulei.

Natalia își înalță capul spre sora ei. Din gest se vede imediat cât aprobă cele spuse de ea și cât de iritată e să audă asta din nou.

Natalia se întoarce și privește pe fereastră, peste dealuri, spre orașul capitală, Indrid Down. Cele două turnuri negre ale palatului Volroy, acolo unde locuiește regina în timpul domniei sale și unde își are sediul Consiliul Negru, se ridică deasupra hornurilor din care iese fum.

— Genevieve. Ești mult prea încordată.

— Prea încordată? Întreabă Genevieve. Intrăm în Anul Ascensiunii cu o regină slabă. Dacă pierdem... Eu la Prynn nu mă mai întorc!

Vocea surorii ei devine atât de ascuțită, încât Natalia începe să râdă. Prynn. Odinioară era orașul toxicilor, dar acum numai cei mai slabi locuiesc acolo. Toată capitala Indrid Down e acum a lor. Așa a fost de mai bine de o sută de ani.

— Genevieve, nici măcar nu ai fost vreodată la Prynn.

— Să nu cumva să râzi de mine.

— Atunci nu mai fi caraghioasă. Câteodată nu știu ce se întâmplă cu tine.

Se uită din nou pe geam, spre turnurile negre ale palatului Volroy. Cinci membri ai familiei Arron fac parte din Consiliul Negru. Niciodată nu au fost mai puțin de cinci membri, de trei generații încoace, numiți acolo de regina toxicilor.

— Nu vreau să-ți spun decât ceea ce ție ți-a scăpat, fiind atât de desprinsă de activitatea consiliului, tot educând-o și pregătind-o pe regină.

— Nimic nu mi-a scăpat, spune Natalia și Genevieve lasă ochii în jos.

— Desigur. Îmi cer scuze, soră. Numai că în consiliu îngrijorarea e tot mai mare, de când templul îi susține deschis pe elementali.

— Templul este pentru zilele de sărbătoare și pentru rugăciuni de însănătoșire a copiilor bolnavi, replică Natalia, apoi se întoarce și o bate ușor pe Genevieve sub bărbie. Pentru toate celelalte, toată lumea se adresează consiliului. De ce nu te duci tu la grajd, să iei un cal și să te plimbi, Genevieve? sugerează ea. O să-ți calmeze nervii. Sau du-te înapoi la Volroy. Sunt convinsă că mai sunt chestiuni de rezolvat.

Genevieve strânge buzele. Pentru o clipă, pare că se va răzvrăti sau că va întinde mâna spre postament ca să-i dea o palmă lui Katharine, numai ca să-și descarce nervii. Apoi spune:

— E o idee bună. Atunci, ne vedem diseară, soră.

După ce Genevieve a plecat, Natalia îi face lui Katharine un semn cu capul.

— Poți să cobori.

Picioarele subțiri ale fetei tremură în timp ce coboară de pe postament, cu grijă să nu se împiedice.

— Du-te în apartamentul tău, spune Natalia, pe urmă se întoarce spre masă și începe să studieze un teanc de hârtii. O s-o trimit pe Giselle cu un castron de terci. Apoi nu mai iei altceva decât câteva înghițituri de apă.

Katharine înclină capul și face o mică reverență, pe care Natalia o observă cu coada ochiului. Dar tot nu pleacă.

— Este..., începe Katharine. Este așa de rău cum spune Genevieve?

Natalia se uită scurt la ea, cu aerul că se gândește dacă e cazul să-i răspundă sau nu.

— Genevieve e mai alarmistă, spune ea în cele din urmă. Așa a fost de mică. Nu, Kat. Nu e chiar așa de rău.

Întinde mâna și îi așază fetei o șuviță de păr după ureche. E un gest pe care îl face de multe ori când e mulțumită.

— Reginele toxicilor stăteau pe tron cu mult înainte să mă nasc eu. Și vor mai sta mult timp după ce noi două nu vom mai fi.

Își pune mâinile pe umerii ei. Natalia e înaltă, de o frumusețe rece. Cuvintele spuse de ea nu admit contraziceri, nu lasă loc de îndoieli. Dacă și Katharine ar semăna mai mult cu ea, atunci familia Arron nu ar avea de ce să se îngrijoreze.

— În seara asta e o petrecere, spune Natalia. Pentru tine, de ziua ta. Bucură-te de ea, regină Katharine. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru celelalte.

Așezată în fața oglinzii, regina Katharine se studiază, în timp ce Giselle îi piaptăna părul negru cu mișcări lungi și liniștite. Katharine este și acum în cămașă de noapte și halat, și încă îi e frig. Greavesdrake este un loc friguros și întunecat. Uneori, i se pare că și-a petrecut toată viața în întuneric și înghețată până la oase.

În stânga sa e o casetă de sticlă. În casetă este șarpele ei coral, îndopat cu greieri. Katharine îl are de când era mică și este singura creatură veninoasă de care nu se teme. Șarpele recunoaște vibrațiile glasului lui Katharine și mirosul pielii ei. Nu a mușcat-o niciodată, nici măcar o dată.

Katharine îl va avea cu ea la petrecere, încolăcit în jurul încheieturii mâinii, ca o brățară caldă și musculoasă. Natalia va purta o mamba neagră. O brățară dintr-un șarpe mic nu e la fel de elegantă ca un șarpe mare în jurul umerilor, dar lui Katharine îi place mai mult mica ei bijuterie. Este mai drăguță, roșu

cu galben și cu negru. Culori toxice, se spune. Accesoriul perfect pentru o regină a toxicilor.

Katharine atinge sticla casetei și șarpele își ridică spre ea capul rotund. Katharine a fost învățată să nu îi dea vreodată un nume șarpelui, i s-a spus mereu că nu e un animal de companie. Dar în mintea ei, Katharine i-a spus mereu „Dulceață”.

— Să nu bei prea multă șampanie, o sfătuiește Giselle, în timp ce îi împarte părul în secțiuni. Sigur este înveninată, sau măcar botezată cu suc toxic. La bucătărie am auzit că se pun bobite de vâsc roz.

— Un pic va trebui să beau, spune Katharine. În fond, vor toasta pentru aniversarea mea.

Pentru aniversarea ei și a surorilor ei. Pe tot cuprinsul insulei, lumea sărbătorește cei șaisprezece ani împliniți de ultima generație de regine triplete.

— Atunci să-ți înmoi doar buzele, spune Giselle. Nu mai mult. Nu numai la otravă trebuie să ai grijă, ci și la băutura în sine. Ești mult prea slabă ca să bei mai mult fără să-ți pierzi concentrarea.

Giselle îi împletește părul în codițe pe care le răsuțește sus, în spatele capului, și le strânge într-un fel de coc. Atingerea ei e blândă. Nu o trage de păr. Știe că toți acei ani de intoxicare i-au slăbit scalpul.

Katharine întinde mâna spre cutia cu farduri, dar, cu un tâțait, Giselle o avertizează să se oprească. Regina este deja mult prea albă de atâta pudră – în încercarea de a ascunde oasele ascuțite ale umerilor slabi și adânciturile din obraji. Este slabă de la otravă. Noaptea acelea de transpirație și vomă îi făcuseră pielea să devină fragilă și translucidă ca o coală de hârtie udă.

— Ești destul de drăguță și așa, îi spune Giselle și îi zâmbeste în oglindă. Cu ochii ăia mari și negri de păpușă.

Giselle e bună. E favorita ei între cameristele de la Greaves-drake. Dar până și camerista este mult mai frumoasă decât regina, din mai multe puncte de vedere, are șolduri pline, culoare în obraji și un păr blond strălucitor, deși a trebuit să fie vopsit în blondul acela de gheață care îi place Nataliei.

— Ochi de păpușă, repetă Katharine.

Posibil. Dar nu sunt frumoși. Niște globuri mari și negre pe o față bolnăvicioasă. Când se uită în oglindă, își vede corpul ca pe niște piese separate. Oase. Piele. Sânge prea puțin. Nu e nevoie de cine știe ce efort ca s-o reduci la zero, să scoți de pe oase mușchii ăia slabi, să scoți organele dinăuntru și să le lași să se usuce la soare. De multe ori se întreabă dacă surorile ei sunt la fel de slabe. Și dacă pe sub piele sunt la fel ca ea. Niciuna nu e toxică, una e naturalistă și alta elementală.

— Genevieve e convinsă că nu mă voi descurca, spune Katharine. Spune că sunt prea mică și prea slabă.

— Ești o regină toxică, spune Giselle. Altceva ce mai contează? Și apoi, nu ești prea mică. Am văzut eu altele mai mici și mai slabe ca tine.

Natalia, îmbrăcată într-o rochie neagră, mulată, intră în cameră pe nesimțite. Ar fi trebuit s-o audă, să-i audă tocurile răsunând pe podea și ecoul lor reverberat până în tavan. Nu au fost atente.

— Este gata? întreabă Natalia și Katharine se ridică în picioare.

Să fii îmbrăcată de șeful casei Arron este o cinste rezervată zilelor speciale. Și celor mai importante aniversări.

Giselle îi întinde rochia. Este neagră și lungă. Grea. Nu are mâneci, dar are niște mânuiși negre de satin care să îi acopere rănilor făcute de iedera otrăvitoare.

Katharine își pune rochia, iar Natalia se apucă să-i închidă nasturii. Stomacul lui Katharine se strânge. Deja începe să se audă de jos zgomotul făcut de invitații care se adună. Natalia și Giselle îi pun mânușile. Giselle deschide caseta șarpelui. Katharine îl ia de acolo pe Dulceață, iar acesta i se încolăcește docil pe încheietura mâinii.

— Este sedat? întreabă Natalia. Poate ar trebui să-l sedăm.

— Nu e nevoie, spune Katharine și îl mângâie ușor pe Dulceață. E foarte manierat.

— Cum zici tu.

Natalia o întoarce pe Katharine cu fața la oglindă și își pune mâinile pe umerii ei.

Niciodată până atunci nu mai domniseră în succesiune trei regine cu același har. Sylvia, Nicola și Camille fuseseră ultimele. Toate erau toxice, crescute de clanul Arron. Dacă mai venea încă una, s-ar putea întemeia o dinastie; poate că numai regina toxică va avea dreptul să trăiască, iar surorile ei vor fi înecate imediat după naștere.

— Nu va fi nimic prea surprinzător la *Gave Noir*, spune Natalia. Nimic din ce nu ai văzut până acum. Dar, ca și până acum, să nu mănânci prea mult. Folosește-ți trucurile. Fă așa cum am exersat.

— Ar fi un semn bun, spune Katharine încet, dacă m-ar atinge harul chiar în seara asta. De ziua mea. Așa cum s-a întâmplat cu regina Hadly.

— Iar ți-ai băgat nasul prin istoriile din bibliotecă.

Natalia pulverizează puțin parfum de iasomie pe gâtul lui Katharine și apoi îi pipăie codițele adunate la spate. Părul blond-argintiu al Nataliei este aranjat într-un mod asemănător, poate în semn de solidaritate.

— Regina Hadly nu a fost toxică. Ea avea harul războiului. E altceva.

Katharine dă din cap, în timp ce e întoarsă în toate părțile, ca un manechin, nu ca o persoană, ca o bucată de argilă pe care Natalia o modelează cu măiestria ei toxică.

— Tu ești puțin cam costelivă, remarcă Natalia. Camille nu a fost niciodată costelivă. Era aproape dolofană. Aștepta *Gave Noir* așa cum un copil așteaptă să se ducă la bălci.

Katharine ciulește urechile la numele reginei Camille. Cu toate că a fost crescută ca sora vitregă a lui Camille, Natalia nu vorbește aproape niciodată despre fosta regină. Mama lui Katharine, deși Katharine nu se poate gândi la ea ca la o mamă. Legile templului spun că reginele nu au nici mamă, nici tată. Sunt numai fiicele Zeiței. În plus, regina Camille a părăsit insula împreună cu regele-consort imediat după ce și-a revenit după naștere, la fel cum fac toate reginele. Zeița trimisese noile regine, așa că domnia celei vechi se încheiase.

Și totuși, lui Katharine îi place să audă poveștile despre cele de dinaintea ei. Singura poveste pe care i-a spus-o Natalia despre Camille se referă la episodul în care și-a luat coroana. Cum și-a otrăvit surorile, cu atâta viclenie și pricepere, că a durat mult timp ca acestea să moară. Cum arătau ele de împăcate când totul s-a sfârșit, încât, dacă nu ar fi fost spuma de pe buzele lor, ai fi putut crede că au murit în somn.

Natalia văzuse cu ochii ei chipurile lor liniștite după otrăvire. Dacă și Katharine va reuși, va mai vedea încă două astfel de chipuri.

— Dar și tu ești într-un fel precum Camille, spune Natalia și oftează. Și ei îi plăceau cărțile alea prăfuite din bibliotecă. Și ea arăta ca tine, așa de tânără. De fapt, *era* tânără. Nu a

domnit decât șaisprezece ani după încoronare. Zeița i-a trimis devreme tripletele.

Tripletele reginei Camille au fost trimise devreme de Zeiță pentru că regina era slabă. Așa se șoptește pe la colțuri. Katharine se întreabă uneori cât timp va avea ea însăși. Câți ani își va conduce supușii, înainte ca Zeița să aprecieze că trebuie schimbată. Probabil că pe cei din clanul Arron nu-i interesează asta. Consiliul Negru conduce insula până la instalarea noii regine și, cât timp poartă ea coroana, tot el controlează insula.

— Camille mi-a fost ca o soră mai mică, aș putea spune, adaugă Natalia.

— Asta înseamnă că eu îți sunt nepoată?

Natalia o apucă de bărbie.

— Nu fi așa de sentimentală, spune ea și îi dă drumul. Camille și-a otrăvit surorile cu eleganță tocmai pentru că părea așa de tânără. De la început a fost o toxică foarte bună. Harul ei s-a vădit devreme.

Katharine se încruntă. Și una dintre surorile ei își vădise harul devreme. Mirabella. Marea elementală.

— O să le ucid pe surorile mele la fel de ușor, Natalia, spune Katharine. Îți promit. Deși e posibil ca la final să nu pară că sunt adormite.

Sala de bal din nordul clădirii este plină până la refuz de toxici. Ai impresia că au venit la Indrid Down toți cei care pretind că au sânge de Arron, plus mulți alți toxici din Prynn. Din capul scării principale, Katharine studiază mulțimea. Numai cristal, argint și nestemate peste tot, și grămezi violacee de beladonă strălucitoare, înfășurată în vată de zahăr.

Oaspeții i se par chiar mult prea rafinați; femeile poartă coliere de perle negre și diamante negre, bărbații poartă cravate

negre de mătase. Și au o grămadă de carne pe ei. O grămadă de putere în brațe. O vor judeca și vor considera că nu are ce trebuie. Vor râde de ea.

În timp ce se uită la ei, o femeie cu părul roșu-închis își dă capul pe spate. O fracțiune de secundă îi vede măselele – chiar și gâtlejul, de parcă falca i se desfăcuse cu totul. În urechile lui Katharine, conversațiile politicoase se transformă în vaiere, iar sala de bal pare că e plină cu monștri împodobiți de bijuterii.

— Nu pot să fac asta, Giselle, șoptește ea, iar camerista încetează să-i mai îndrepte fusta voluminoasă și o apucă de umeri, din spate.

— Ba poți, spune ea.

— Sunt mai multe trepte ca până acum.

— Nu e adevărat, spune Giselle și începe să râdă. Regină Katharine. O să fii perfectă.

Jos, în sala de bal, muzica se oprește. Natalia a ridicat mâna.

— Ești gata, spune Giselle și mai verifică o dată faldurile rochiei.

— Vă mulțumesc tuturor, se adresează Natalia oaspeților cu vocea ei vibrantă și profundă, că sunteți alături de noi într-o zi atât de importantă. O zi importantă în oricare an. Dar acest an este mai important ca toți. Acum Katharine împlinește șaisprezece ani!

Oaspeții încep să aplaude.

— Iar la primăvară va veni Festivalul Beltane, și va fi mai mult decât o sărbătoare obișnuită. Va fi începutul Anului Ascensiunii. În timpul festivalului, toată insula va fi martora puterii toxicilor la Ceremonia Revelării! Iar când se va încheia Festivalul Beltane, vom avea cu toții plăcerea de a vedea cum regina noastră își va otrăvi surorile cu mare pricepere. Natalia face un gest spre scări: Să înceapă deci festivalul din acest an, iar la anul să avem festivalul coroanei.

Alte aplauze. Râsete și strigăte de aprobare. Ei cred că o să fie foarte simplu. Un singur an în care să otrăvească două regine. O regină puternică ar putea face asta într-o lună, dar Katharine nu e puternică.

— Dar în această seară, spune Natalia, pur și simplu vă veți bucura de compania ei.

Natalia se întoarce spre scara abruptă, acoperită cu mochetă vișinie. Special pentru această ocazie, peste mochetă fusese așezată și o traversă neagră și lucioasă. Poate special ca s-o facă pe ea să alunece.

— Rochia asta e mai grea decât părea când atârna în șifonier, spune Katharine, iar Giselle chicotește.

În clipa în care iese din umbră pe scări, simte toate privirile ațintite asupra ei. Toxicii sunt prin definiție severi și riguroși. Pot să te taie cu o privire la fel ca și cu un cuțit. Cei din insula Fennbirn devin mai puternici când au o regină. Naturaliștii devin mai puternici când sunt conduși de o regină naturalistă. Elementalii devin mai puternici când sunt conduși de o elementală. După ce la domnie au avut trei regine, toxicii sunt mai puternici ca niciodată, iar cei din clanul Arron mai mult ca toți.

Katharine nu știe dacă ar fi cazul să zâmbească. Știe doar că nu trebuie să tremure. Sau să se împiedice. Aproape că uită să respire. O vede cu coada ochiului pe Genevieve, care stă în dreapta Nataliei, puțin mai în spate. Ochii liliachii ai lui Genevieve sunt ca niște pietre. Par în același timp furioși și speriați, ca și cum ar provoca-o pe Katharine să facă o greșeală. Ca și cum abia așteaptă s-o plesnească peste față.

Când picioarele lui Katharine ating podeaua sălii de bal, paharele se ridică și dinții albi sticlesc. Inima lui Katharine pare că se așază la loc în piept. O să fie bine, cel puțin pentru moment.

Un servitor îi oferă un pahar de șampanie; ea îl ia și se strâmbă ușor – șampania miroase puțin a stejar și parcă a măr. Dacă a fost otrăvită, atunci nu au făcut-o cu vâsc roz, așa cum bănuia Giselle. Totuși, ia numai o înghițitură, abia dacă își umezește buzele.

După ce și-a făcut intrarea, muzica a început să răsună din nou, iar conversațiile au fost reluate. Toxicii îmbrăcați la patru ace vin spre ea în valuri și pleacă la fel de repede. Sunt așa de mulți, vin și fac plecăciuni politicoase, spun ceva amabil, rostesc o mulțime de nume, dar singurul care contează e Arron. După câteva minute, o cuprinde neliniștea. Dintr-odată i se pare că rochia începe s-o strângă și că în cameră este foarte cald. O caută din ochi pe Natalia, dar nu o vede nicăieri.

— Vă simțiți bine, regină Katharine?

Katharine clipește nedumerită, uitându-se la femeia din fața ei. Nu-și mai amintește despre ce vorbea.

— Da, spune ea. Desigur.

— Ei, ce credeți? Serbările surorilor dumneavoastră ar putea fi la fel de strălucitoare ca aceasta?

— Evident că nu! spune Katharine. Naturaliștii probabil că își frig acum pești pe băț.

Toxicii râd.

— Iar Mirabella... Mirabella...

— Aleargă cu picioarele goale prin bălțile lăsate de ploaie.

Katharine se întoarce. Un tânăr frumos, cu ochi albaștri și părul blond-argintiu al Nataliei, îi zâmbeste. Îi întinde mâna.

— În fond, ce altceva fac elementalii? întreabă el. Regina mea. Dansați?

Katharine acceptă s-o conducă pe ringul de dans și se lasă trasă spre el. Pe reverul lui stâng este prins un splendid scorpion ucigaș, albastru cu verde. Încă nu e mort de tot. Picioarele

i se mișcă încetișor, o bijuterie de o frumusețe grotescă. Katharine se îndepărtează ușor. Veninul scorpionilor ucigași este oribil. A fost înțepată și vindecată până acum de șapte ori, dar tot nu rezistă prea mult la efectul înțepăturii.

— M-ai salvat, îi spune ea. Dacă mai trebuia să stau să caut ce să-i spun, cred că o luam la fugă.

Zâmbetul lui este într-atât de atent, încât o face să roșească. Se învârt împreună în ritmul muzicii și ea îi studiază trăsăturile ferme.

— Cum te cheamă? îl întreabă. În mod sigur ești un Arron. Ai trăsăturile lor. Și părul. Sau poate ți l-ai vopsit special.

— Poftim? râde el. Adică, așa cum fac servitorii? Of, mătușa Natalia și grija ei pentru aparențe!

— Mătușa Natalia? Deci ești un Arron.

— Sunt, spune el. Numele meu este Pietyr Renard. Mama mea a fost Paulina Renard. Tatăl meu este fratele Nataliei, Christophe. O atrage într-o piruetă. Dansezi foarte bine, îi spune.

Măinile îi alunecă pe spatele ei, iar Katharine se încordează când ajung în dreptul umerilor, unde ar putea să simtă asprimea pielii, cauzată de vechile otrăviri.

— E de mirare, spune ea, având în vedere greutatea acestei rochii. Am senzația că o să-mi țâșnească sângele pe la încheieturi.

— Ei, nu trebuie să permiți asta. Se spune că cele mai puternice regine toxice au sânge otrăvit. Nu mi-ar plăcea să sară pe tine vulturii ăștia, în dorința de a-l gusta.

Sânge otrăvit. Ce dezamăgiți ar fi dacă l-ar gusta pe al ei!

— Vulturi? exclamă ea. Nu cumva mulți dintre acești oameni fac parte din familia ta?

— Ba chiar așa.

Katharine râde și se oprește numai când se apropie prea mult cu fața de scorpionul ucigaș. Pietyr este înalt, mai înalt decât ea

aproape cu un cap. Ar putea foarte bine să danseze privind scor-pionul drept în ochi.

— Ai un răs foarte plăcut, spune Pietyr. Dar mi se pare ciu-dat. Mă așteptam să fii neliniștită.

— Sunt neliniștită, spune ea. *Gave...*

— Nu în legătură cu *Gave*. În legătură cu anul acesta. Cu Revelarea de la Festivalul Beltane. Cu începutul tuturor lucrurilor.

— Începutul tuturor lucrurilor, repetă ea încet.

De multe ori Natalia îi spusese să ia lucrurile exact așa cum vin. Să nu se lase copleșită. Până acum nu fusese prea greu. Pe de altă parte, Natalia reușește întotdeauna să facă să pară simple toate lucrurile.

— O să fac față, așa cum trebuie, spune ea, iar Pietyr chicotește.

— E atâta groază în vocea ta. Sper că o să ai mai mult entu-ziasm când îți vei cunoaște curtezanii.

— Asta nu contează. Indiferent ce rege-consort voi alege, acela mă va iubi când voi fi regină.

— Nu ai prefera să te iubească dinainte? o întreabă el. Eu aș fi zis că toată lumea vrea asta – să fie iubit pentru propria per-soană, nu pentru rang.

Ea e gata să se lanseze în discursul obișnuit, că a fi regină nu e un rang. Nu oricine poate fi regină. Numai ea, sau una din-tre surorile ei, are o astfel de apropiere de Zeiță. Numai ele pot primi următoarea generație de triplete. Dar înțelege ce vrea să spună Pietyr. Ar fi plăcut să fie iubită cu toate defectele ei, să fie dorită pentru ea însăși, nu pentru puterea pe care o va avea.

— Și nu ai prefera să te iubească *toți*, nu doar unul singur?

— Pietyr Renard, spune ea. Probabil că tu vii de foarte de-parte dacă nu știi ce se spune. Toată lumea de pe insulă știe

către cine se îndreaptă preferințele curtezanilor. Se spune că sora mea Mirabella e frumoasă ca o rază de soare. Mie nu mi s-a făcut niciodată un astfel de compliment.

— Dar poate că e doar atât, spune el. Un compliment. Și se mai spune că e pe jumătate nebună. Că are isterii și crize de furie. Că e o fanatică și o sclavă a templului.

— Și că e suficient de puternică încât să dărâme o casă.

El își aruncă ochii spre plafon, iar Katharine zâmbește. Nu se referise la Greavesdrake. Nu există nimeni în lumea asta destul de puternic să clatine fundațiile casei Greavesdrake. Natalia nu ar permite așa ceva.

— Dar ce zici de sora ta Arsinoe, naturalista? întreabă Pietyr, binedispus.

Încep să râdă amândoi. Nimeni nu zice nimic de Arsinoe.

Pietyr face din nou o piruetă cu Katharine. Dansează de mult timp. Lumea începe să se uite la ei.

Melodia se încheie. Al treilea dans împreună, poate chiar al patrulea. Pietyr se oprește și îi sărută reginei vârfurile degetelor acoperite de mănuși.

— Sper să ne mai vedem, regină Katharine, spune el.

Katharine dă din cap. Nu observase ce liniște se făcuse în sala de bal decât după ce el pleacă, atunci când încep iar discuțiile; vorbele se lovesc de peretele de sticlă din sud și stârnesc ecouri până în casele sculptate ale plafonului.

Natalia îi surprinde privirea lui Katharine din mijlocul doamnelor cu rochii negre. Ar trebui să mai danseze cu cineva. Dar masa lungă, acoperită cu material negru, este deja înconjurată de servitori, ca niște furnici, care așază acolo tăvi de argint pentru ospăț.

Gave Noir. Uneori i se mai spune „ospățul negru”. O sărbătoare rituală cu otrăvuri, susținută de reginele toxicilor la fiecare

festival important. Și la fel, cu mai mult sau mai puțin har, trebuie s-o susțină și Katharine. Trebuie să reziste până la ultima porție de otravă, până când va ajunge în siguranță în apartamentul ei. Nimeni dintre toxicii care vin în vizită nu are voie să vadă ce se întâmplă după serbare. Transpirația, frisoanele, sângele.

Când se aude violoncelul, e gata s-o ia la fugă. Parcă e prea repede. Parcă ar mai fi avut nevoie de timp.

Toți toxicii care contează sunt în seara asta în sala de bal. Toți Arronii din Consiliul Negru: Lucian și Genevieve, Allegra și Antonin. Natalia. N-ar suporta s-o dezamăgească pe Natalia.

Musafirii se îndreaptă spre masă. De data asta, mulțimea îi e de ajutor, se apropie de ea ca un val negru și o obligă să se miște.

Natalia poruncește servitorilor să ridice capacele de argint de pe tăvile cu mâncare. Grămezi de fructe strălucitoare. Păsări umplute cu sos de cucută. Scorpioni glazurați și suc dulce cu leandru. Mâncare apetisantă în care sticlesc roșii și negre fructele de ochiul-crabului. La vederea lor, lui Katharine i se usucă gura. Dintr-odată parcă o strâng și șarpele de la încheietură, și corsajul.

— Ți-e foame, regină Katharine? o întreabă Natalia.

Katharine își trece degetul peste solzii calzi ai lui Dulceață. Știe bine ce trebuie să răspundă. Face parte din scenariu. E repetat.

— Sunt lihnită de foame.

— Ceea ce pentru alții ar fi moartea, pentru tine va fi hrană, continuă Natalia. Zeița ne-a oferit toate astea. Ești mulțumită?

Katharine înghite în sec.

— Ofranda este potrivită.

Tradiția cere ca Natalia să facă o plecăciune. Când o face, pare așa de nenaturală, de parcă ar fi un vas de lut care începe să crape.

Katharine își așază mâinile pe masă. Ceea ce urmează depinde acum de ea: cum decurge, cât durează, care e ritmul. Poate

sta jos sau în picioare, cum vrea. Nu e obligată să mănânce, dar cu cât mănâncă mai mult, cu atât e mai impresionant. Natalia a sfătuit-o să nu folosească tacâmuri, să mănânce cu mâna. Să lase să i se scurgă sucurile pe bărbie. Dacă ar fi fost o toxică așa de puternică pe cât e Mirabella ca elementală, ar fi trebuit să devoreze toată mâncarea.

Mâncarea miroase excelent. Dar stomacul lui Katharine nu mai poate fi amăgit. Încearcă să se închidă și se strânge dureros.

— Pasărea, spune ea.

Un servitor i-o așază în față. Camera e apăsătoare, plină de ochi, toți așteaptă. Ar fi în stare s-o bage cu fața în pasărea aia dacă ar trebui.

Katharine își îndreaptă umerii. Șapte dintre cei nouă membri ai consiliului stau în fața mulțimii. Cei cinci din clanul Arron, desigur, dar și Lucian Marlowe și Paola Vend. Ceilalți doi fuseseră trimiși din curtoazie la serbările surorilor ei.

Sunt numai trei preotese în asistență, dar Natalia spune că preotesele nu contează. Marea Preoteasă Luca a fost dintotdeauna de partea Mirabellei, abandonând neutralitatea templului și fiind convinsă că Mirabella va fi mâna de fier care îi va lua Consiliului Negru puterea. Dar acum pe insulă la putere e Consiliul Negru, iar preotesele nu sunt decât niște relicve sau dădace.

Katharine rupe o bucată de carne albă de pe pieptul umflat al păsării, zona cea mai îndepărtată de umplutura otrăvitoare. O bagă în gură și mestecă. Se teme o clipă că nu va putea să înghită. Dar îmbucătura se duce, iar mulțimea se relaxează.

Apoi cere să i se aducă scorpion glazurat. Țștia sunt mai simplu de mâncat. Dulci și simpatici, în sicriele lor de zahăr. Tot veninul e în coadă. Katharine mănâncă patru rânduri de clești și apoi cere mâncarea otrăvită cu ochiul-crabului.

Ar fi trebuit s-o lase la urmă. Otrava asta nu are cum s-o evite. Boabele de ochiul-crabului sunt în toate. Pe fiecare bucătică de carne, în fiecare strop de sos.

Inima lui Katharine începe să bată cu putere. Undeva, în sala de bal, Genevieve o înjură pentru cât e de proastă. Dar nu se mai poate face nimic. Trebuie să ia o înghițitură, ba chiar să-și lingă degetele. Ia o gură de suc otrăvit și apoi își clătește gura cu apă rece și curată. Începe s-o doară capul și, în timp ce pupilele i se dilată, i se tulbură vederea.

Nu mai e mult până i se va face rău. Până când va da greș. Simte pe umerii ei greutatea acelor mulți ani care s-au scurs. Greutatea așteptării lor. Ei vor ca ea să termine. Dorința lor e așa de puternică, încât are impresia că o și aude.

Urmează apoi plăcinta cu ciuperci sălbatice, pe care o mănâncă repede. Pulsul deja e neregulat, dar nu-și dă seama dacă asta e din cauza otrăvurilor sau doar a nervilor. Viteza cu care mănâncă lasă impresie bună, de entuziasm, iar cei din clanul Arron aplaudă. O ovaționează. Asta o distrage și înghite mai multe ciuperci decât avea de gând. Una dintre ultimele îmbucături are gust de *Russula*, deși nu ar trebui. Sunt mult prea periculoase. Stomacul i se strânge. Toxina e rapidă și agresivă.

— Fructele.

Ia două boabe și le bagă în gură, păstrându-le în gură, apoi întinde mâna după paharul cu vin otrăvit. Mare parte din el i se scurge pe gât și pe pieptul rochiei, dar asta nu contează. *Gave Noir* s-a încheiat. Izbește cu palmele în masă.

Toxicii încep să urle.

— Aceasta e doar o degustare, declară Natalia. Petrecerea de *Gave Noir* de la Revelare va fi ceva de poveste.

— Natalia, trebuie să plec, spune ea, apucând-o de mânecă. Mulțimea amuțește. Natalia își trage discret mâneca.

— Poftim? face ea.

— Trebuie să plec! strigă Katharine, dar e prea târziu.

Stomacul i se strânge brusc. Așa de repede, că nu are timp nici măcar să se întoarcă cu spatele. Se apleacă și vomită toată mâncarea de *Gave* pe masă.

— E în regulă, spune ea, luptându-se cu greața. Cred că am răcit.

Stomacul i se revarsă din nou. Dar mai tare decât zgomotul vomei se aud exclamațiile de dezgust. Foșnetul rochiilor care se îndepărtează de masa murdară.

Cu ochii injectați și plini de lacrimi, Katharine le vede strămbăturile. Rușinea ei este reflectată în fiecare expresie.

— Vă rog, să mă ducă cineva în apartamentul meu, spune Katharine, cu un icnet de durere.

Dar nu vine nimeni. Genunchii i se lovesc cu putere de po-deaua de marmură. Nu e o stare de rău ușoară. Este udă de transpirație. Vasele de sânge i s-au spart în obraz.

— Natalia, spune ea. Îmi pare rău.

Natalia nu spune nimic. Katharine mai poate să vadă doar pumnii ei încheștați și mișcarea pe care o face cu brațele, pof-tindu-i pe oaspeți să părăsească sala de bal, cu un gest tăcut și plin de furie. Katharine simte în aer graba lor, pașii zoriți cu care se îndepărtează cât mai mult de ea. I se face rău din nou, și în cădere trage fața de masă peste ea.

Camera de bal se întunecă. Servitorii încep să debaraseze mesele, în timp ce o crampă puternică face să i se cutremure trupul mic.

Așa dezonorată cum e, nici măcar ei nu vor face vreo mișcare ca s-o ajute.